

Met uitgestrekte armen

Lezingen: Efeze 2:11-22, Lukas 15:20b-24

Als gemeente hebben we de afgelopen weken een pelgrimstocht naar Pasen gemaakt, waarna we vorige week in de bovenzaal terecht kwamen. Daar, in de zaal, verscheen Jezus ineens, en blies over de discipelen. Jezus als een Goede Inbreker, die zich weer onder de discipelen begeeft. Ook deze zondag zien we in de Bijbellesing weer een gebouw, en horen we naar de wind die door het gebouw waait. We kijken terug naar Pasen, en vooruit naar Pinksteren.

Toch is er ook een verschil. Deze keer gaat het niet over een gebouw waar Jezus met de discipelen voor even verblijft. Het gaat over de plaats waar God woont, oftewel zijn tempel. En niet zomaar een tempel, maar een levende tempel. We lazen over een tempel die niet gemaakt is van stenen, maar van mensen. Wij zongen dat God in de mensen wil wonen. En een tempel bouw je niet met één steen, maar met veel stenen. De nadruk ligt hier op het samen opbouwen. We merken dan ook, dat het geloof niet alleen iets persoonlijks is. Juist wanneer we ons geloof samen beleven krijgt het een diepere betekenis.

Het geloof kunnen we dan ook niet alleen in ons eentje beleven, alsof we in ons eentje genoeg hebben aan God en ik. Samen het geloof beleven, uitleven en doorleven is een essentieel onderdeel van ons geloof. We kunnen niet ons geloof niet alleen verticaal beleven, alsof het geloof alleen iets is tussen ons en God. Dat zien we ook terugkomen in de brief aan de gelovigen in Efeze. Daar wordt in één vers de verbinding gelegd tussen onze verzoening met God, en onze verzoening met elkaar. "Zo bracht hij vrede en verzoende hij door het kruis beide in één lichaam met God, door in zijn lichaam de vijandschap te doden." Het herstel van onze relatie met God en onze onderlinge relatie wordt aan elkaar wordt gekoppeld.

Diezelfde verbinding tussen de verzoening met God, en onze verzoening onderling, zien we terug in de vorm van het kruis. Het kruis bestaat uit twee balken: Een verticale balk, en een horizontale balk. De verticale balk staat symbool voor onze verzoening met God, de horizontale balk voor onze verzoening met elkaar. Hoe kunnen we het kruis volledig tot zijn recht laten komen, als we geen aandacht schenken aan de horizontale werking van het kruis?

Daarom moeten we de horizontale werking van het kruis serieus nemen.

Dit doen we in de eerste plaats, omdat de horizontale en verticale verzoening letterlijk 'twee voor de prijs van een' zijn: Het ene staat niet los van het andere. Naast dat we verzoening met God ontvingen, hebben wij ook ervaren hoe het is om met uitgestrekte armen ontvangen te worden in Gods gemeente. We waren vreemdelingen of gasten in Gods huis, maar nu zijn we Gods huisgenoten. Jezus heeft dat mogelijk gemaakt, door de vijandschap tussen de Joden en de heidenen weg te nemen. De vijandschap de mensen die bij Gods volk hoorden, en zij die er niet bij hoorden, heeft Jezus zelf overbrugd. Als één lichaam staan wij voor God. We moeten ons dan ook realiseren dat het erg lastig is om met God verzoend te

zijn, als we niet met elkaar verzoend zijn. Het ene staat niet los van het andere. In de woorden van Paulus: "Zo bracht hij vrede en verzoende hij door het kruis beide in één lichaam met God, door in zijn lichaam de vijandschap te doden."

We zijn geneigd de nadruk op de verzoening met God te leggen. Denk bijvoorbeeld aan het verhaal van de twee zonen. Voor degenen die minder bekend zijn met het verhaal van de twee zonen: De jongste zoon krijgt voortijdig zijn deel van de erfenis. Hij jaagt zijn geld er doorheen, en gaat met hangende pootjes terug naar zijn vader. De zoon wordt weer door de vader aanvaard in zijn familie, en geeft een groot feest. Naast deze jongste zoon heeft de vader nog een oudere zoon. Die oudste zoon is woedend dat er groot feest is nu zijn jongere zoon weer terug is gekeerd. De oudste zoon blijft daarom buiten staan. Hij wordt even later door de vader weer gevraagd om naar binnen te komen.

Een bijzonder verhaal, waarin ik mijzelf soms met de oudste, en soms met de jongste zoon kan identificeren. Net als de oudste kan ik druk bezig zijn voor God, zonder te ervaren dat ik feest mag vieren in Gods huis. Of ik kom net als de jongste zoon weer terug bij God, en ben dan verrast dat God mij nog steeds zijn zoon noemt. Wat opvalt, is dat in de uitleg en toepassing van deze tekst de relatie tussen zoon en vader vaak benadrukt wordt. We identificeren ons met de jongste zoon ten opzichte van de vader, of juist de oudste zoon.

Op zich is dat terecht, maar daarmee doen we niet recht aan het héle verhaal. De vader nodigt namelijk de oudste zoon uit om mee feest te komen vieren, het feest ter ere van zijn broertje. Dan komen we uit op het punt waar beide broers ook met elkaar verzoend moeten worden. De vader vraagt zijn oudste zoon om mee feest te vieren, wanneer de jongste zoon weer binnen komt lopen. Pas wanneer de zonen met elkaar verzoend zijn, is de familie weer compleet. Daarmee komen we ook aan bij het volgende punt:

Verzoening met elkaar is nodig, omdat wij elkaar nodig hebben. In Silo is er een verscheidenheid aan mensen. We hebben de doeners en de denkers, de planners en de dromers, enzovoort. Maar op het moment dat we erkennen dat we sterke kanten hebben, moeten we ook erkennen dat we minder sterke kanten hebben. Wij zijn geen alleskunnners, we hebben anderen nodig om op te bouwen. Op eenzelfde manier zijn wij het huis van God. Van één losse steen is het moeilijk om een tempel te maken. Het is juist wanneer de stenen allemaal bij elkaar worden gebracht, dat ze samen het bouwwerk vormen.

Daarin dragen we allemaal op onze eigen wijze een steentje bij. Zo bouwen we op de mensen die het geluid regelen. We bouwen op de mensen die koffie zetten. We bouwen op de mensen die preken houden. We bouwen op degenen die bidden na de dienst. En dat is alleen nog maar wat we rond een zondagse dienst doen. Als ik zou beginnen over wat we door de week doen, het bezoeken van mensen, de telefoontjes die we naar elkaar plegen, de eetgroepen, dan zou het wel erg lang duren. Het punt is dat we allemaal samen in de gemeente taken op ons nemen, en zo samen bouwen aan de gemeente, aan Gods huis. De inzet van ons velen maakt dat we in eenheid het huis van God opbouwen.

Wanneer we dan streven naar het opbouwen van de gemeente in eenheid, volgen wij daarin Gods voorbeeld. We hebben eerder al gezien dat de verzoening tussen God en mensen verbonden is aan de verzoening tussen ons onderling. Wij doen er dan ook goed aan om de voorbeelden te volgen dat God ons zelf gegeven heeft. De vergeving naar elkaar toe zien we in het verhaal van de twee zonen, en in het teken van het kruis.

In het verhaal van de twee zonen ontvangt God met uitgestrekte armen zijn beide zonen. De zoon die weggelopen was wordt weer hartelijk begroet en binnengehaald door de vader. De andere zoon had juist moeite met de terugkeer van zijn broertje. Hij bleef buiten staan. Het opvallende is dat de vader ook naar hem toe gaat, en hem uitnodigt om naar het feest te komen. Als deze zoon de uitgestrekte hand accepteert, dan zal de hele familie samen zijn om feest te vieren. Met alle aanwezigen zal er dan feest gevierd worden: De familie is weer compleet!

Daarnaast zien we in de Efezebrief dat de muur van vijandschap die tussen ons onderling in kan staan, door Jezus zelf naar beneden wordt gehaald. Het teken van het kruis komt hier weer naar voren: Jezus wil laten zien dat zijn volgelingen niet vijandig tegenover elkaar horen te staan, maar dat we juist allemaal door hem nieuwe mensen worden. Mensen die op Jezus lijken, en samen met Jezus bouwen en opgebouwd worden tot een huis waar God zelf woont.

Dat klinkt goed, maar er is wel een probleem: Ik ben God niet. Hoe kan God van mij verwachten dat ik hetzelfde doe als dat hij zelf doet? God is God, die kan zulke dingen. Ik ben toch zeker God niet. Grotendeels klopt dat, maar toch niet helemaal. God geeft ons namelijk zijn eigen Geest, om het voor ons wel mogelijk te maken om tot onze naaste te naderen. In de tekst van de Efezebrief lezen we dat God zelf de muur van vijandschap wegneemt. Onze onmogelijkheid om tot onze naaste te naderen, is al voor ons weggenomen. Daarvoor in de plaats hebben wij allemaal één Geest ontvangen, een Geest die in ons allemaal aan het werk is. Vertrouw er op dat datzelfde Geest die Christus uit de dood opwekte, dezelfde Geest die werkt in jou, ook werkt in je buurman of buurvrouw. De Geest die aan het werk was in onze verzoening met God, werkt ook wanneer we ons met elkaar kan verzoenen. Dat betekent niet dat we ineens vergevingsdispensers worden, die links en rechts mensen supergemakkelijk hun fouten gaan vergeven.

De apostel Paulus, degene die de tekst van vanochtend heeft geschreven, heeft zelf ook genoeg ruzies gehad op zijn reizen. Onder andere met Petrus, met Marcus, en met Barnabas heeft hij mot gehad. Toch zien we bij hem dat hij uiteindelijk wel gericht is op verzoening. Na deze ruzies is bij hem ook altijd weer sprake van verzoening. Als zelfs de apostel Paulus al zo nu en dan ruzie had, dan is het voor ons niet raar om zo nu en dan met elkaar te botsen. Toch mogen we ons dan wel weer voorspiegelen, wat Paulus ons schrijft en zelf voorgeleefd heeft: De vijandschap is gedood door Jezus, en Hij heeft aan ons de vrede verkondigd. Daar mogen we naar streven. Als we dan ruzie met iemand in de gemeente hebben, onthoud dan dat onze toegang tot God door dezelfde Geest is. Waar we samen door die Geest een eenheid zijn: één gemeente, één lichaam, één gebouw, daar zal het duidelijk zijn dat God in ons werkt en woont.

Net zoals wij door één lichaam verzoend zijn met God, zijn we ook door één lichaam met elkaar verzoend. Het kruis toont ons dan ook de twee zijden van verzoening. De eerste is de verticale verzoening, die met God. De tweede is de horizontale verzoening, het herstel van onze onderlinge relaties. De vader van de twee zonen geeft ons daarin het goede voorbeeld. Hij wil verzoening tussen hem en zijn beide zonen, maar stuurt ook meteen aan op een verzoening tussen zijn twee zonen. We zien ook dat we elkaar nodig hebben, waarbij iedereen zijn of haar eigen plek in de gemeente heeft. Daarin mogen wij als gehele gemeenschap God weerspiegelen wie God is: Aan de ene kant de veelkleurigheid die we in God vinden, aan de andere kant de eenheid van God. We volgen het voorbeeld van de

vader, wanneer hij met uitgestrekte armen zijn beide zonen welkom heet in zijn huis. Wij mogen in diezelfde Geest ook onze armen uitstrekken naar hen die om ons heen staan. Zo streven we naar herstel in onze relaties, en bouwen we elkaar op tot een schitterend bouwwerk waar God zelf woont.